

Голямото завършване!

Вървя си кротко по една разградска улица, толкова съм кротък че даже не забелязвам че точно тази няма дупки (малко изльгах), и хоп отсреща ми една група ученици, малка кавалетна орда от малдежи, вървят и викат реват, скандират - МЕ-ХА-НО, МЕ-ХА-НО! Обедно време е, пладне, слыщето изумено свенливо пеще... Ордата ме разминава и тътена от виковете им потъва в дъното на улицата, току някоя от свирките гали тъпанчетата ми е пискливият си гласец...

Да, идват, идват абитуриентските дни и денонощието без нощи. Един безкраен празник на демонстрационната простотия, модната дебелашина и парвенюцината. Най бедната страна в Европа нейните най бедни жители ще хвърлят колосални пари, за да отпразнуват най великия момент в живота си до сега

Иванчо и Марийка завършиха средното си образование! Ревете балкански львово, плачи от радост литературно музо... прървите защото няма да ви оставят да спите кротко в зоопарка, а и какво друго можете да правите там. Виж музата има защо да рони радостни съзвония, няма да я викат на помощ като преписват литературни пишеви, сътворявайки бисери над които да се смее народа, а учителите да се чудят как е възможно такъв антигений да бе спреще точно в тяхното училище.

Когато моят син завършваше ГПЧЕ то имаше родителско събрание и разбираше хора с опит в празниците свадбени и всякакви чествания предложиха една идея в два варианта да отидат да празнуват на Охридското езеро, или в Златна Прага

И аз имах идея, която въ-

преки своята конгениталност не се прие, макар че някои родители ми светнаха очичките и се замислиха. Моето предложение беше да направим по един паметник на децата в някоя не толкова централна алея, така в цял ръст, със съответни стихове и прочие въздъхващици ритми. Така де, не е ли велико, ели уникално, даже патристично да завършиш след толкова учене да получиш диплома за средно образование и при това без нито един получен инфаркт учител, или инсулт родител. Не, не се прие, и сега мисля че беше грешка. Може би ако бях споделил по рано тази си идея забравена от мен, ако ме бях сещнали в главата по рано и събудили този спомен, сега щяхме да се възхищаваме на стотици склуптори поставени на най невероятните места, според фантазията на родителите и техните на татко-мамините герои... Е, малко е късно сега, но догодина... Сега

ни чака да слушаме как хубаво са се научили да броят до 12, как се написват, какви чудати моди са изскристализирали в главите им по естетика, изобразително изкуство и дилузия. Да почерпим от културата която се е сформирала у тях четейки класиците. Да видим доколко съветите по математика и разни други форми са ги научили да си правят сметката, не за сметката на мама, татко, баба и дядо...

Сметката, защото някои утре ще трябва да продължат да учат и да доказват че бъдещето на България са точно те, и че цирка в който живем, като тъжни клоуни няма да е вечен и благодарение на тях. За тези последните които не са запали в часовесте по история и знаят какво е да си българин, какво свобода и отговорност са която тя ни задължава, ще кажа - бъдете благословен успешен полет към бъдещи висини!

Тодор ТОДОРОВ

Не искам повече да доказвам, че съм силна

Еманципирайте се жени, еманципирайте се с цялата сила, която притежавате, защото тогава ще осъзнаете, че можете да се справите с всичко. Но това е ценен урок, урок, който ще преобърне представите ви за живота и ролята на мъжа в него. Бях на гости с жена ми на една прителка. Тя е на 40 години, разведена е и отдавна няма сериозна връзка с мъж. Но тя е силна жена, отгледа сама детето си, изгради собствената фирма и осигури дом и спокойствие в него. Можеше да се каже, че е успяла в живота си. Хапнахме, пинахме, поговорихме за живота. Но в очите ѝ имаше тъга. Тя наблюдаваше мен и жена ми и сякаш нещо се надигна в нея. Тя отвори темата за жените победители и успешните жени, постигнали всичко с двете си ръце и

ум. Но не говореше толкова уверено, толкова смело, както преди 10 години, когато се беше разделила със съпруга си. След това няколко чапки вино, тя намери смелост и започна своята горчива изповед: - Не искам вече да съм еманципирана... и избухна в съзвон - Видях какво е. Хубаво е да успяваш и да постигаш всичко със собствените си две ръце... Да си силна, да си борбена... Да, сладки са победите. Но ми омръзна да върша мъжката работа, омръзна ми да съм и баща и майка. Нещо ми липсваше през цялото време. Искам да съм жена, искам отново да се чувствам закриляна, искам отново някой да се грижи за мен... Искам отново да стана принцеса, да съм нежна и красива, не силна, искам да съм в обаятията на мъжа до мен и да

усещам сигурността и топлината му. Тя не спирала да плаче, защото цялото ѝ съществуващо жадуваше да бъде отново жена, защото това беше урок, който беше учила цели 10 години. - Провалих се, провалих се... защото бях прекалено самоуверена и горда, не си позволявах да показвам, че имам нужда от помощ, мъхех се сама, моят живот беше мъчение. Заради егото си изпуснах толкова прекрасни моменти от живота... за да доказвам колко съм силна. И стгрших. Колкото и да е силна една жена, дори и да се справя с всичко сама, тя е жена... И дълбоко в себе си иска да е кралица в кралството на някой силен, добър и справедлив крал...

Александър ПРОДАНОВ

Летните фестивали на Каварна започнаха

Град Каварна е извоювал славата си на едно от най динамичните градчета по северното българско Черноморие. Той е привлекателна туристическа дестинация не само заради дрената си история и културно-историческите си забележителности, а и заради послепочивните си летни фестивали, които зареждат с много емоции и изненади гостите на курорта, дошли от страната и чужбина, за да усетят колорита на истинската морска фиеста.

Всяка година на 6 май жителите празнуват официалния празник на града, който дава старт на фестивалния сезон. През 2015 г. честването бе още по-пищно и дори започна с един ден по-рано. Нешка Робева сложи начало на празничната програма на 5 май с новия комедийен спектакъл „Разбъркай го - да се оправя“. Постановъчници и сценаристи на представлението са Нешка Робева и Влади Въргада, а премиерата бе от 18 часа в салона на читали-

ще „Съгласие - 1890“. Същинската част на празненствата стартира на 6 май от 10 часа на площада на града с изпълнения на фолклорно танцовия ансамбъл „Бизоне“. Един от гвоздените на програмата бе музиката на сръбските музиканти от формацията „Въдърграунд Салиевич“, известни със своите участия във филмите на Емир Кустурица. Шоуто водиха Красимир Добрев, Влади Въргада и Кофе Бабоне. Колоритният ганаец изпълни своето най-ново реге парче „Толкова много те обичам“, както и стария си хит „Аз съм българинче“. Празникът закри датската хевий метъл група „Pretty Maids“, която беше част от миналогодишния фестивал „Kavarna Rock“. Концертът бе безплатен за всички граждани и гости на града от 20 часа на площада в центъра на Каварна. Следващото грандиозно събитие в

програмата на града е емблематичният „Каварна Рок Фест“, който ще отбележи своята 10-годишнина. Юбилейното издание на най-големия рок фестивал в България ще се проведе на 26, 27 и 28 юни 2015 г. В трите дни, изпълнени с много емоции и рок, запалени фанове ще могат да се насладят на морския въздух и музиката на легенди като Within Temptation, Unisonic, Twisted Sister, Hammerfall, както и да чуят за първи път в България



Кофе Бабоне, Цонко Цонев и Влади Въргада



Традиционният Рибен и Миден фест също е една от магнетичните инициативи на община Каварна. Всяка година през септември майсториготвачи от цялата страна се събират, за да премерят своите сили в кулинарно състезание и да отпразнуват края на сезона с морски деликатеси, бира и музика на живо.

Отдайте чест!

Втори взвод от втора рота на поделение 24 600 в Балчик се събра за първи път след двадесет и пет години след раздяла. Някогашните школници от военновъздушните сили на България вече бяха застаряващи мъже и трудно се разпознаваха помежду си. Събираха ги клетвата, подстриганите по едно и също време коси, тогавашният дълг към родината и младежката вяра в бъдните дни.

Тези някогашни бойци на Републиката днес бяха побелели и някак смешни с увисналите си коремни в кръчмата срещу поделение и онзи само техен плац, по който то оуе кътнеше: „Когато над Дунав се мръкне и сънен Балканът заспи...“ - Бойци! Под това знаме са се клели и за това българско небе са давали жи-

вотите си хиляди достойни синове на България! Ще маркирувате до припадък! Денонощно! Докато не вижда в стойката и в погледа на всеки един от вас гордост! Запомнете тази думичка и си я повтаряйте денонощно - Гордост! Редник Тонев-дай тон! Ходом, марш!... На плаца вечер оставаха осем черни линии в кръг около пилона от гъона на кубинките. Четиресет дни по-късно школниците се заклеха да служат честно и да дадат живота си, ако се наложи, за воинската чест и славата на великото българско знаме! Захлек! Първият шок след възвращения около клетвата бе на картата над бюрото на капитан Игнатов. На нея България излизаше от досегашните си предели и опираше някак величест-



вено в три морета, включвайки в териториите си Зайчар и Ниш, Струга, Охрид и Битола, Кукуш и Кавала, Дедеагач, Люлебургаз и Одрин, Багдад и Тулча. Войни, съдби, трагедии и драми. Битки, стремления, славни победи и разочарования! За всичко това щяха да научат от своя горд капитан Игнатов. Такъв щяха да го запомнят. Завинаги! Горд и достоен! Нищо, че поня-

кога някаква горчилка навъсваше думите му и навъсено излизаше да пуши. Кръчмата кътнеше. Пееха се песни. Разказваха се спомени. Вдигаха се тостове, скрепени с шумни, мъжки прегръдки. Идваше време за вечерната проверка. Пристъпваха всички. Без геройски загиналите. Всеки момент трябваше да се появи ротният командир капитан Игнатов. Всички мълча-

ливо очакваха това. Всеки щеше да стане, лично да отдаде чест на капитана си и да му благодари. За всичкото Онова. Изпращаха с изкривена гримаса и с чаша в ръка, думата взе старшината на ротата: „Момчета, капитан Игнатов няма да дойде тази вечер. Гръмна се една нощ в челото! Не издържа на прехода!“ В гъстите мустаци на старшината се вляха две вади едри съзвон. Отсипа и се строполи на стола си. Момчетата безмълвно станаха, отдадоха чест и поеха отсреща към плаца. Застанаха в центъра му в редици. Както едно време. Някой окаянчи на пилона три овързани като конска опашка ризи - бяла, зелена и червена. После всички чуха командата: „Ще маркирувате до припадък! Денонощно! Докато не вижда в стойката и в погледа на всеки един от вас гордост!

Запомнете тази думичка и си я повтаряйте денонощно - Гордост! Редник Тонев-дай тон! Ходом, марш! Всички дружно запяха „Когато над Дунав се мръкне“. За маркируваха. Плацът отново кътнеше, а гърлата им, както някога, мощно дъреха небето. Заприждаха хора. Опустялото поделение се оживи. По-старите жители на квартала, нагледали се на стотици клетви и маркировки, станаха свидетели на нещо невиджано. Освен че за първи път зърваха бивши школници да маркируват в разграбено и пусто поделение, те видяха как в края на марша и песента момчетата вкупом падат на колена до един, плачейки за своя капитан Игнатов. За своя изгубен, също като тях, в прехода, горд капитан Игнатов. Плачеше сломената рота. Отдаваха им чест присъ-

гвашите... Редник Тонев нямаше да спи. С дни. Разпнат между съдбите на своя капитан Игнатов и онзи, другият - поручик Игнатов. За когото бе слушал от дяло си вечер, докато го приспива. Онзи същият поручик Игнатов, който през 1941 година по времето на Българския Великден бил взведен командир на дяло му и който загинал, но изпълнил дълга си - да върне Беломорието и Македония на Отечеството си. Тогава редник Тонев не знаеше, че неговият ротен капитан Игнатов е дяловият поручик Игнатов са дяло и внук. Разбра го същата онази вечер от старшината. Който вдигна тост! За двамата Игнатови. Загинали. За две различни Българи! За почест! Отдадете чест!

Бисер ТОШЕВ